

Iz mladih peres . . .

(Prispevki „Zvončkarjev“.)

KRISTOF KOLUMB.

Stoji ob morju fantič mlad,
po morju bi pojadril rad.
A stara mati doma leži,
odjadрати ga ne pusti.
»Kaj bom prosil, spraševal,
jokal, tožil, tugoval,
v deželę pojdem, kjer raste zlato,
poiskal ga bom in moje bo.«
Glej po bregu sestrice hiti,
žalostna je, vroče se solzi.
»Bratec, ali res nas zapustiš?
Se valovom temnim izročiš?«
»Tiho bodi, sestra mala,
kaj boš tukaj klepetala.
Jaz grem v deželo, kjer raste zlato,
v roko še sežem ti za slovo . . .«
In ob breg so se vesla uprla,
na bregu od tuge je sestrice mrla.

*

V daljavi pokažejo jadra se bela
in zopet je sestrice bila vesela.
Ponosen se vrnil je Kristof nazaj,
ladjo obdajal zlata je sijaj.
»Mamica, sestrice, bodita veseli,
zdaj bomo lahko brezskrbno živel.
Dolgo sem se z valovi boril,
končno Ameriko sem odkrill«

Drago šega, Ljubljana.

KAZNOVANA TRDOSRČNOST.

Na strmi skali je stal pred mnogimi leti krasen grad. V njem sta prebivala trdosrčni grof in blaga gospa grofinja.

Lep dan je bil. Ljudje so orali na polju, kar se zasliši iz vasi krič. Kmetje so prihiteli z njiv in zagledali Bončarjevo hišo v plamenih. Kmet in njegova družina so jokali poleg goreče hiše, grof pa ki je bil tudi zraven, se je hudobno smejal. Tedaj je kmet, videč, da nima več hiše, ki jo je zažgal grof, glasno preklel grofa. Zadnjemu so šle besede do srca. Tiho je zapustil pogorišče in zamišljen korakal proti gradu. Doma ni zmerjal grofinje, temveč ji je razodel, da se bo predrugačil.

Mirno in veselo je bilo odslej v gradu. Vsi grofovi podložniki so bili zadovoljni s svojim gospodom. Le grof in grofica nista bila srečna; želela sta si dečka — naslednika. Vsak dan sta

prosila Boga, da bi jima dal sina. In Bog je deloma uslišal njune prošnje. Poslal jima je — hčerko. Razveselila sta se je močno, čeprav ni bil sinček.

Deklica je rasla, a po lastnostih ni bila podobna svojim roditeljem. Bila je hudobne narave. Kjer je mogla, je škodovala.

Nekega dne je prišel v grad prosjak. Hudobna groficična ga je brezsrčno odgnala. Nato je stekla v grad po kopalno obleko in se je šla kopat. Vsa razgreta je skočila v mrzlo vodo ki jo je gnala v vrtinec. S poslednjimi močmi se je uprla, a bila je prešibka. Še en klic »Na pomoč« — in izginila je v valove.

Na polju pa je prav takrat prihajal siromak, ki ga je prej groficična tako brezsrčno zapodila. Zaslišal je klice na pomoč in hitro stekel k vodi. Skočil je v mrzlo vodo in privlekel deklico za lase iz vode. Z umetnim dihanjem jo je spravil k zavesti. Prvi hip groficična od presenečenja ni mogla govoriti. Le solza v njenem očesu je povedala dovolj. Prijela je rešitelja za roko in ga peljala v grad. Tam je staršem vse povedala in vzela dobrega siromaka za moža. In živel so srečno do smrti.

Tako je Bog grofa kaznoval najprej s hudobno hčerko, potem pa je vse srečno uredil.

Olga Gnjezdova, Ljubljana.

ZIMA BELA.

(Gabrijel Kolbič, Maribor.)